

Tot in het kerkje hoorde men Arnolds hoorngeschal.

Landenberg keek onrustig op. Een geheime angst kwelde hem toch... Voortdurend dacht hij aan 't vuur op de toren van de Rossberg... en ook aan Gesslers dood.

De priester hield even op... als scheen hij ook te luisteren. Dan ging hij voort met de dienst, maar 't was of een triomfkreet door zijn heilige woorden klonk.

Hij wist immers wat het sein beduidde.

Rudolf zat nog aan de kerkdeur en bespiedde Arnolds verloofde.

Deze bad vurig.

Eensklaps werd de poort opengeworpen en een ruwe stem stoorde de dienst.

— Heer, vlucht !... De Zwitsers zijn meester van het slot... al uw krijgslieden zijn gevangen ! riep hijgend een Oostenrijker.

Landenberg sprong op. Rudolf was reeds buiten.

— Raast gij ? vroeg de goeverneur aan de bode...

— Heer, vlucht... Zij komen naar hier ! Ze naderen al.

Rudolf snelde weer binnen en tierde :

— Heer, het is de waarheid... Die herders en boeren met de nieuwjaarsgeschenken waren vermomde krijgslieden. Ze hebben uw soldaten gevangengenomen en het kasteel in brand gestoken.

Landenberg verbleekte...

Even keek de dienaar naar Klara, maar hij begreep, dat zijn prooi hem ontsnapte.

Landenberg en zijn gevolg drongen naar buiten.

— Heer, kom langs hier, hernam de bode. Ik ken een pad door het gebergte... Hoor die kreten... Zij naderen... Verzet is nutteloos. Ze zijn met een talrijke bende. Gij hebt geen andere soldaten meer dan deze hier.

De bode trad nu op als gids. Maar het pad, dat hij bedoelde, was niet meer te bereiken. De Zwitsers stonden op een rots terzijde.

Sidderend dacht de landvoogd aan Gessler.

Zou hij hier ook neergeschoten worden en ellendig sterven ?

Pijlen werden op hem gericht.

— Werpt uw wapens op de rots, zo ge uw leven wilt behouden ! riep Ulrich von Rudenz. Landenberg, denk aan Gessler !

Dadelijk werd hij gehoorzaamd. Van achter de rotsen verschenen nu de eedgenoten en ze voerden de goeverneur, zijn gevolg en zijn geleide gevangelijk naar het dorp. Landenberg zei geen woord. Hij beefde van doodsangst.

In het dorp werd krijgsraad gehouden.

Zwitsers grepen Landenberg vast en brachten hem in de pastorie.

De landvoogd sidderde, daar stond hij eensklaps voor de blinde Hendrik Melchthal en zijn zoon, en diens verloofde.

Ulrich von Rudenz trad als rechter op.

— Ik ben de erfgenaam en opvolger van von Attinghausen, zei hij. Mij is de taak opgedragen, de oude rechten te handhaven. Gij hebt u schuldig gemaakt aan een afschuwelijke misdaad... Hendrik Melchthal hebt gij de ogen doen uitsteken... Gans Zwitserland heeft gehuiverd over dat schelmstuk. Gij hebt misbruik gemaakt van uw overmacht, en toegegeven aan de laagste wraakzucht... Gij verdient de dood... Hendrik Melchthal zal uitspraak doen over uw lot...

Landenberg beefde van angst. Hij voelde zijn leven bedreigd. Die morgen nog had hij de blinde wreed bespot. Hij viel op zijn knieën.

— O ! genade... genade ! smeekte hij. Dood mij niet... Ik vraag u om vergiffenis... ik heb misdaan... maar ik heb zo'n berouw ! O ! dood mij niet...

Landenberg toonde nu welk een verachtelijke lafaard hij was.

Arnold keek met walg op hem neer...

— Ha ! dat is de man, die ons maar goed oordeelde, om zelf de ploeg voort te trekken, smaalde hij. Dat is nu de goeverneur, die de zwakken verdrukte, zolang hij op zijn soldaten en kastelen rekenen kon.

— Genade ! kermde Landenberg. Rudolf zei, dat...

— Zwijg ! Ge hebt nog de moed niet, uw dienaren te verdedigen. Zij handelden op uw bevel ...en uw schuld zoudt ge alleen op hen laden.

Hendrik Melchthal rees op. De oude man leunde op zijn zoon en diens

bruid. Daar stond hij met zijn uitgedoofde ogen, die vreselijk verminkt waren.

Iedereen zweeg... Nu zou het vonnis vallen.

— Aan mij is de beslissing, zei de grijsaard. O ! man, gij hebt mijn leven gebroken, mij het kostbaarste ontnomen, wat een mens bezit : het heerlijk licht. Ge liet me zwerven als een bedelaar... Uw schuld jegens mij is groot... Ook jegens anderen... Maar ik mag uitspraak doen... Mijn Goddelijke Meester leert ons kwaad met goed te vergelden... Zweer voor ons, dat gij Zwitserland verlaten en er nooit terugkeren zult en ga dan heen.

— Vader ! onderbrak Arnold.

— Ja, mijn zoon... Laten we ons groot tonen ! Wij willen de vreugde van de bevrijding niet bevleken door wraak...

— O ! dank, dank, riep Landenberg... Ik zweer u, dat ik dadelijk dit land zal verlaten.

— En ook, dat ge er nooit zult terugkeren...

Landenberg legde die eed af...

Rudenz wees een groep eedgenoten aan, die Landenberg en zijn gevolg naar de grens moesten geleiden.

De Oostenrijkers waren ongewapend. De oud-gouverneur boog beschaamd het hoofd.

Over de grens kreeg hij zijn moed terug.

— Laten we spoedig tot de keizer gaan. Dat zullen de Zwitsers bekopen, zei hij. Hun verraad wordt bloedig gewroken.

De meesten uit zijn gevolg zwegen. Ze voelden nu ook verachting voor de lafaard. Zelfs Rudolf sprak niet. Hij had thans wrok tegen zijn meester, die hem overgeleverd zou hebben om zijn eigen huid te redden.

A. HANS.

WILLEM TELL

L. OPDEBEEK ~ UITGEVER ~ ANTWERPEN

A. HANS

WILLEM TELL

De Zwitsersche Volksheld

Pentteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

TWEEDE UITGAVE.

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1933